

עמ"ת 30157/08/16 - זרח מושאילוב נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

12 אוגוסט 2016

עמ"ת 30157-08-16

לפני : השופט יעקב שפסר
העורר:

זרח מושאילוב
ע"י ב"כ עו"ד ט' פלקס ועו"ד א' קריטי

מדינת ישראל

נגד
המשיבה:

החלטה

1. ערר על החלטת בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט ה' אבו שחאדה) מיום 4.8.16, לפיו החליט להורות על מעצרו של העורר עד החלטה אחרת לצורך קבלת תסקיר לבחינת חלופות מעצר.

2. מדובר בערר ביניים, במסגרתו משיג העורר על הקביעה בדבר ראיות לכאורה, וזאת עוד בטרם דן ביהמ"ש קמא באפשרות של שחרור העורר לחלופת מעצר.

3. כידוע הכלל במקרים מסוג זה הוא, שלא להתערב בקביעות בדבר קיומן של ראיות לכאוריות לחובת העורר, אלא במקרים החריגים שבחריגים שבהם נפלה טעות ברורה בהחלטה הנוגעת לקיומן של ראיות לכאורה, או כאשר מתעורר חשש ממשי שמעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת (ראו למשל: בש"פ 478/12 אלעאסם נ' מדינת ישראל (23.1.12); בש"פ 4026/15 מזאריב נ' מדינת ישראל (2.12.2013); בש"פ 8155/13 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.13)).

4. בנסיבות המקרה דנן, עיון בבקשה על נספחיה, בהחלטת בית המשפט קמא ובבקשת המדינה למעצר עד תום ההליכים מלמדת כי לא ניתן לומר שהמדובר בערר הנכלל בגדרם של אותם מקרים חריגים. בפרט, לא שוכנעתי כי נפלה טעות, ולא כל שכן טעות ברורה, בהחלטתו של בית המשפט קמא.

5. על מנת שלא להותיר את הדף חלק אציון, כי לפי בקשת המעצר, חומר הראיות עליו נסמכת היא כולל בתוכו הודעות המתלוננים אותם תקף המשיב יחד עם האחרים עת הגיע למקום בשעת לילה מאוחרת. למתלוננים הכרות מוקדמת עם המשיב והם מייחסים לו נוכחות במקום ותקיפה (אף אם במדרג נמוך יותר משותפיו). למשיב הכרות מוקדמת עם המעורב האחר, מעת מעצרו המשותף. כן כוללות הראיות את החבלות שנגרמו למתלוננים וכן את גרסת המשיב שתחילה מרחיק עצמו וטוען שאינו יודע במה מדובר ובשלב מאוחר יותר, בעימות עם המתלוננת, מודה בנוכחותו במקום ובאמרתו למתלוננת לעזוב את הדירה.

6. עיון בהודעת הערר מלמד, כי עיקרה נסוב סביב טענת כרסום הנוגעת לאי התאמות כביכול בין הודעת

המתלוננת להודעת המתלונן האחר, ומעלה שאלות מהימנות ואמון, כמו גם דיון מורחב בשאלות משפטיות המנסות לתקוף את קביעת בית המשפט קמא בדבר אופי נוכחותו של המשיב בזירת העבירה ובדבר החובה המוטלת עליו. לענין זה עורך ב"כ העורר ניתוח מורחב ומפנה אף לפסיקה באשר לתנאים הנדרשים. מעבר לספק המובנה בעצם העלאת טיעון בשאלות אלה במסגרת הדיון הנוגע להליך זה, הרי שבכל מקרה לא מצאתי כי מדובר במקרה כה חריג שנפלה בו טעות כה ברורה המצדיקה התערבות ערכאת הערעור כבר בשלב זה. אעיר, וזאת מבלי שתשתמע קביעת מסמרות, כי נדמה שעצם הצורך של העורר לפרט באופן כה מורחב את טיעוניו, מצביע לכאורה לכשעצמו על העדרה של טעות כה ברורה. מאליו ברור ואף לא נטען, שקיים חשש שמעצרו של העורר אינו חוקי מסיבה אחרת.

7. בית המשפט קמא מצא כי נוכח נסיבות העבירה שבוצעה בצוותא, ועל רקע הרשעותיו הקודמות של העורר בתחום עבירות האלימות במסגרתן אף ריצה מאסר בפועל לתקופה של 8 חודשים בגין ביצוע עבירה של חבלה כשעברין מזוין, מתקיימת עילת מסוכנות. בהתאם ועל מנת לבחון את אפשרות שחרורו של המשיב, מצא לנכון להזמין תסקיר שירות מבחן, תוך שקבע דיון המשך לבחינת אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר כבר ליום 25.8.16.

8. לא מצאתי כי נפלה שגגה מלפני בית המשפט קמא בקביעותיו, ויש לאפשר לו להשלים את הדיון בבקשת המשיב להעצור את העורר עד לתום ההליכים.

9. בנסיבות אלה ובמסגרת שיקול הדעת המוקנה לערכאת הערעור אם לדון כלל בערר (ר' בש"פ **אלעאסם** הנ"ל וכן בש"פ 5518/13 **אבו עראר נ' מדינת ישראל** (12.8.13)), לא מצאתי לנכון לקבוע דיון דחוף כבר עתה בערר זה. לאחר מתן החלטה בדבר אפשרות שחרורו של העורר לחלופת מעצר, יוכל הוא כמובן לשוב לערור לבית משפט זה על החלטה בנושא מעצרו, ככלשכך יוחלט, ובגדרך להשיגם על קיומן של ראיות לכאורה.

ניתנה היום, ח' אב תשע"ו, 12 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.